

[Socialministeren]

dring i taksten i både opad- og nedadgående retning. Dette ville medføre, at kommunalbestyrelsen løbende skulle tage stilling til forældrebetalingstaksten – med de administrative konsekvenser, dette har for det sociale udvalg og socialforvaltningen, samt den dermed følgende usikkerhed hos forældrene om taksten året igennem.

Spm. nr. 191

Til *boligministeren* (8/2 82) af:

Fogh Rasmussen (V):

»Vil ministeren tage initiativ til at ændre ejerlejlighedslovens § 10, således at der bliver en klar hjemmel til at videreopdele ejerlejligheder?«

Begrundelse

To forskellige landsretsafgørelser har skabt tvivl om fortolkningen af ejerlejlighedslovens § 10. Tvivlen er opstået efter en lovændring i 1979.

Østre landsret har i en kendelse af 12. maj 1981 fastslået, at ejerlejlighedslovens § 10, stk. 1, nr. 5, ikke hjemler selvstændig adgang til videreopdeling af en allerede opdelt bygning.

I kendelse af 4. august 1981 har vestre landsret derimod udtalt, at der ikke findes fornødne holdepunkter for at antage, at den i 1979 vedtagne lovændring tilsigtede en begrænsning i adgangen til videreopdeling af ejerlejligheder i bygninger, der er opført før 1. juli 1966.

Denne fortolkningstvivl er meget uheldig. Mange ombygningsarbejder, der har stor beskæftigelsesmæssig betydning, er standset på grund af den nuværende uklare praksis. Derfor er der behov for en lovændring, der klart fastslår retten til videreopdeling af ejerlejligheder.

Besvarelse (15/2 82):

Boligministeren (Erling Olsen):

Formålet med ændringen af ejerlejlighedsloven i november 1979 var efter min mening at hindre, at udlejningsboliger blev omdannet til ejerboliger. Derimod mener jeg ikke, at det var meningen at hindre, at vi fik flere boliger ved, at en allerede udstykket stor, uhensigtsmæssig ejerlejlighed blev om-

dannet til to mindre, hensigtsmæssige ejerlejligheder.

Den uklarhed om forståelsen af loven, som er kommet til udtryk gennem to modstridende landsretskendelser, kan naturligvis afklares ved, at en sag indbringes for højesteret. Uklarheden vil også kunne afklares gennem en lovændring.

Under hensyntagen til folketingets arbejdspress i den indeværende samling har jeg ikke fundet anledning til at foreslå en ændring af ejerlejlighedsloven.

Spm. nr. 204

Til *boligministeren* (9/2 82) af:

Kirsten Fog Hjort (SF):

»Hvilke initiativer påtænker ministeren at iværksætte for at sikre, at beboerne i det almennyttige byggeri ikke skal opleve huslejestigninger, der langt overstiger lønudviklingen?«

Begrundelse

Da § 46 til lov om boligbyggeri blev fremlagt i folketinget i 1979 af SV-regeringen, sagde den socialdemokratiske ordfører, Kaj Poulsen bl.a.: »Det vil betyde, at folk, der flytter ind i nyt almennyttigt byggeri, har sikkerhed for, at deres husleje aldrig i normale situationer vil blive større i forhold til indkomsten, end da de flyttede ind. Den nye ordning vil fjerne den rentesikringsbombe, som beboerne i det almennyttige byggeri desværre har måttet leve med i alt for lang tid.« (Folketingstidende 15. februar 1979, spalte 6789).

Det er korrekt, at rentesikringsbomben er blevet delvis afmonteret, men beboerne i det nye almennyttige byggeri, højrentebebyggelserne, oplever i denne tid huslejestigninger, der overstiger lønudviklingen; nu skyldes det imidlertid energiprisernes himmelflugt.

Til eksempel skal nævnes Vejlbys Vestbebyggelsen ved Århus, hvor beboerne i fortvivelse over de pr. 1. januar 1982 varslede huslejestigninger på 45 kr. pr. m² pr. år, hvoraf de 2/3 skyldes energiudgifter og 1/3 rentesikringsaftrapning, har indledt en huslejeboycot. I 1979 udgjorde energiudgifterne 20 pct. af det samlede budget, i 1980 22 pct., i 1981 24 pct., og i 1982 budgetteres med 30 pct. Denne stigning er sket på trods af, at